

การเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ  
ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์  
วิทยาเขตกำแพงแสน

วรรณ ฉายาบรรณ<sup>1</sup>, พัฒน์พินันท์ อยู่สำราญ<sup>2\*</sup>

<sup>1</sup>คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

<sup>2</sup>คณะอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

Received: 19 December 2025

Revised: 4 January 2026

Accepted: 6 January 2026

## บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย ได้แก่ 1) เพื่อวิเคราะห์ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนิสิต และ 2) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิต จำแนกตามเพศและชั้นปี กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 405 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามในลักษณะมาตราวัดลิเคิร์ต 5 ระดับ โดยมีความตรงเชิงเนื้อหาทั้งฉบับในระดับดีเยี่ยม (S-CVI = 0.97) มีความตรงตามโครงสร้างด้วย CFA ดีมาก ( $\chi^2 = 0.407$ ,  $df = 1$ ,  $p = 0.524$ , CFI = 1.00, TLI = 1.00, SRMR = 0.002, RMSEA < 0.01) และมีความเที่ยงทั้งฉบับโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.985 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย รวมทั้งใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

ผลการวิจัย พบว่า 1) นิสิตมีการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการฟังอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการพูดและการเขียนอยู่ในระดับต่ำ โดยนิสิตมีการรับรู้ความสามารถด้านการอ่านมากที่สุด ( $M = 3.00$ ) ถัดมาคือ ด้านการฟัง ( $M = 2.68$ ) ด้านการพูด ( $M = 2.53$ ) และด้านการเขียน ( $M = 2.30$ ) ตามลำดับ และ 2) ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษภาพรวม ( $p = .223$ ) นอกจากนี้เพศของนิสิตไม่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษภาพรวม ( $p = .180$ ) และชั้นปีของนิสิตไม่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ( $p = .179$ )

**คำสำคัญ:** การรับรู้ความสามารถของตนเอง, การสื่อสารภาษาอังกฤษ, นิสิตปริญญาตรี, คณะอุตสาหกรรมบริการ

\* ผู้ประสานงานหลัก; อีเมล: patpinan.yusa@ku.th

## A Comparison of Undergraduate Students' Self-Efficacy in English Communication of the Faculty of Hospitality Industry, Kasetsart University, Kamphaeng Saen Campus

Waranyu Chayaban<sup>1</sup>, Patpinan Yusamran<sup>2,\*</sup>

<sup>1</sup>Faculty of Education, Kasetsart University, Thailand

<sup>2</sup>Faculty of Hospitality Industry, Kasetsart University,  
Kamphaeng Saen Campus, Thailand

*Received: 19 December 2025*

*Revised: 4 January 2026*

*Accepted: 6 January 2026*

---

### Abstract

This research aimed to (1) analyze the level of students' self-efficacy in English communication in terms of listening, speaking, reading, and writing. and (2) compare students' self-efficacy in English communication classified by gender and academic year. The samples were 405 undergraduate students from the Faculty of Hospitality Industry, Kasetsart University, Kamphaeng Saen Campus, selected through stratified random sampling. The research instrument was a five-point Likert-scale questionnaire, which demonstrated excellent content validity ( $S-CVI = 0.97$ ), strong construct validity by CFA ( $\chi^2 = 0.407$ ,  $df = 1$ ,  $p = 0.524$ ,  $CFI = 1.00$ ,  $TLI = 1.00$ ,  $SRMR = 0.002$ ,  $RMSEA < 0.01$ ), and the overall reliability of the instrument, as measured by Cronbach's alpha coefficient, was 0.985. Data were analyzed using mean and two-way analysis of variance (ANOVA).

The results revealed that students reported moderate levels of self-efficacy in reading and listening, but low levels in speaking and writing. Among the four skills, reading showed the highest mean score ( $M = 3.00$ ), followed by listening ( $M = 2.68$ ), speaking ( $M = 2.53$ ), and writing ( $M = 2.30$ ), respectively. Moreover, there was no significant interaction effect between gender and academic year on overall English communication self-efficacy ( $p = .223$ ). Gender ( $p = .180$ ) and academic year ( $p = .179$ ) also showed no significant main effects on students' overall self-efficacy in English communication.

**Keywords:** Self-efficacy, English communication, Undergraduate students,  
Faculty of Hospitality Industry

---

\* Corresponding Author; E-mail: patpinan.yusa@ku.th

## ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารภาษาอังกฤษ (English communication) มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในปัจจุบัน เพราะเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารทั่วโลก ช่วยเพิ่มโอกาสในการศึกษาต่อและการทำงานที่ดีขึ้น รวมถึงช่วยให้เข้าถึงข้อมูล ข่าวสาร และสื่อต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและทันโลก ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษากลางที่มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม การศึกษา และการประกอบอาชีพ ซึ่งการสื่อสารภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพจำเป็นต้องพัฒนาทักษะทั้งการฟัง (listening) การพูด (speaking) การอ่าน (reading) และการเขียน (writing) (Brown, 2007; Sadiku, 2015) ทักษะการฟังและการอ่านทำหน้าที่เป็นช่องทางรับข้อมูล หรือเรียกว่า ทักษะการรับภาษา (receptive skills) ในขณะที่การพูดและการเขียนเป็นช่องทางแสดงออก หรือเรียกว่า ทักษะการผลิตภาษา (productive skills) ซึ่งทั้งสองกลุ่มทักษะทำงานควบคู่กันเพื่อสร้างการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างรอบด้าน (Kaewmala, 2023; Magyar et al., 2022)

นิสิตระดับปริญญาตรีถือเป็นกลุ่มบุคคลสำคัญที่จะก้าวขึ้นมาเป็นกำลังหลักในการพัฒนาประเทศในอนาคต อย่างไรก็ตาม ผลการจัดอันดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับนานาชาติสะท้อนให้เห็นว่า คนไทยยังมีทักษะภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ โดยประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 116 จากทั้งหมด 123 ประเทศที่เข้าร่วม และอยู่ในอันดับที่ 24 จาก 25 ประเทศในกลุ่มเอเชีย นอกจากนี้ กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรียังมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรอื่น (EF Education First, 2025) ในทำนองเดียวกัน สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ (2563) รายงานว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลมีความต้องการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาต่างประเทศอื่น เนื่องจากภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตประจำวัน ขณะเดียวกัน Kaewmala (2023) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษไม่สูงนัก โดยมีความชำนาญในทักษะการอ่านและการฟังมากกว่าทักษะการพูดและการเขียน อีกทั้งยังพบความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางระหว่างคะแนนการประเมินตนเองของนักศึกษา กับคะแนนทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ จากผลการจัดอันดับและผลวิจัยข้างต้น สะท้อนให้เห็นในทิศทางเดียวกันว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีของไทยยังคงประสบปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสื่อสาร นอกจากนี้ นิสิตฝึกงานใน 4 สาขาหลักของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานยังมีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง โดยสาเหตุมาจากการขาดคลังคำศัพท์หรือไม่สามารถคิดคำศัพท์ที่เหมาะสมได้ รวมทั้งกลัวและกังวลเกี่ยวกับการพูดผิดไวยากรณ์ ซึ่งนำไปสู่การขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง (มนัสรา เรียนสุเมธธราดล และ พิมพรรณ สุจารินพงศ์, 2566) สะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาในระดับมหภาคด้านสมรรถนะภาษาอังกฤษได้ส่งผลโดยตรงมายังระดับจุลภาคในกลุ่มนิสิตคณะอุตสาหกรรมบริการ ซึ่งเป็นกำลังสำคัญของภาคบริการในอนาคต

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (self-efficacy) เป็นความเชื่อของบุคคลว่าตนเองมีศักยภาพและความสามารถที่จะบรรลุเป้าหมาย ลงมือปฏิบัติ หรือจัดการกับภารกิจที่กำหนดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นแนวคิดหลักในทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Albert Bandura และเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นความมั่นใจจากการรับรู้ของแต่ละบุคคลเอง (Bandura, 1977) แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเองได้ถูกนำมาบูรณาการกับทักษะภาษาอังกฤษใน 4 ด้าน เนื่องจากการรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้เรียนมีผลต่อระดับทักษะภาษาโดยรวมด้วยขนาดอิทธิพลน้อยถึงปานกลาง (small-to-medium effect size) (Wang and Sun, 2020) จากการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าเพศเป็นปัจจัยที่อาจส่งผลหรือไม่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านภาษาอังกฤษ ขณะที่ชั้นปีมีแนวโน้มว่า

ยิ่งชั้นปีที่สูงขึ้นจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น (Hoesny et al., 2023; Lin et al., 2025; Pajares and Valiante, 1999) อย่างไรก็ตาม Tuan et al. (2025) ไม่พบความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างเพศชายกับหญิงในทุกทักษะย่อย ขณะที่นิสิตชั้นปีสูงมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทักษะการเขียนสูงกว่านิสิตชั้นปีต่ำกว่า แต่ทักษะย่อยอื่นไม่พบความแตกต่างทางสถิติ จะเห็นว่าปัจจัยเพศและชั้นปียังเป็นประเด็นที่แต่ละงานวิจัยให้ข้อสรุปที่ไม่เหมือนกัน

จากการศึกษาเอกสารและเหตุผลข้างต้น ยังพบช่องว่างขององค์ความรู้ (gap of knowledge) ในการนำการรับรู้ความสามารถของตนเองมาศึกษาในด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพราะส่วนใหญ่จะศึกษาภาพรวมทั่วไปของทักษะภาษาอังกฤษ ไม่ได้เน้นที่การสื่อสาร อีกทั้งแทบไม่ปรากฏงานวิจัยในประเทศไทยที่ศึกษากับกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ (Faculty of Hospitality Industry) ซึ่งเป็นคณะที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษ รวมทั้งจะทำการเปรียบเทียบตามเพศและชั้นปีของนิสิต โดยงานวิจัยนี้จะช่วยทำให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ที่จะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนและการส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับนิสิตต่อไป

## คำถามการวิจัย

- 1) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ อยู่ในระดับใด
- 2) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ เมื่อจำแนกตามเพศและชั้นปี มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

## วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ
- 2) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ จำแนกตามเพศและชั้นปี

## เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

### แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (self-efficacy) คือ ความเชื่อของบุคคลว่าตนเองมีความสามารถที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งอาจมีองค์ประกอบหลักที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเช่น ประสบการณ์ความสำเร็จในอดีต การเรียนรู้จากผู้อื่น การสนับสนุนและกำลังใจ และสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ โดยแนวคิดนี้มาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Albert Bandura ซึ่งเชื่อว่าความเชื่อนี้ส่งผลต่อความพยายาม ความมุ่งมั่นในการเผชิญความท้าทาย และนำไปสู่ความสำเร็จมากขึ้น อีกทั้งเป็นโครงสร้างที่สำคัญและส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม Bandura มีความเชื่อว่าการแสดงพฤติกรรมของคนเรานั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียปัจจัยส่วนบุคคลรวมอยู่ด้วย และการรวมกันของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องรวมกัน

ในลักษณะที่มีการกำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดพฤติกรรมซึ่งกันและกัน ทั้งนี้การรับรู้ความสามารถของตนเองสามารถแบ่งเป็น 3 นัยยะ ดังนี้ 1) การรับรู้ความสามารถของตนเองแบบทั่วไป (general self-efficacy) เป็นความเชื่อโดยรวมว่าตนเองสามารถรับมือกับปัญหาและสถานการณ์ต่างๆ หรือการเรียนรู้แบบภาพกว้าง 2) การรับรู้ความสามารถของตนเองแบบเฉพาะด้าน (domain-specific self-efficacy) เป็นความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในด้านหรือขอบเขตหนึ่งๆ โดยเฉพาะ 3) การรับรู้ความสามารถของตนเองแบบเฉพาะงาน (task specific self-efficacy) เป็นความเชื่อว่าจะสามารถปฏิบัติงานหรือกิจกรรมเฉพาะอย่างให้สำเร็จได้ เป็นระดับที่เฉพาะเจาะจงที่สุด (Bandura, 1977; 1997; Pajares, 1996)

#### **แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.**

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัย พบว่า นักวิชาการได้นำแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง (self-efficacy) ตามนิยามของ Bandura มาเชื่อมโยงกับทักษะในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน (Brown, 2007) โดยมองว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นแบบเฉพาะด้านและเฉพาะงาน (domain- and task- specific self-efficacy) และได้พัฒนาเป็นแนวคิดและเครื่องมือวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านภาษาอังกฤษ (English Language self-efficacy) ใน 4 ทักษะย่อยนั้น (Polrak et al., 2023; Sağlam and Arslan, 2018; Tuan et al., 2025)

ขณะเดียวกันการสื่อสารภาษาอังกฤษ (English communication) ถือเป็นความสามารถหนึ่งในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งครอบคลุม 4 ทักษะ โดยทักษะการฟังและการอ่านทำหน้าที่เป็นทักษะการรับภาษา (receptive skills) ที่ช่วยให้ผู้เรียนรับและตีความสารทางภาษา ขณะที่การพูดและการเขียนเป็นทักษะ การผลิตภาษา (productive skills) ที่สะท้อนความสามารถในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเจตนาการสื่อสารไปยังผู้อื่นอย่างชัดเจนและเป็นระบบ อีกทั้งการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่สามารถพัฒนาได้จากการฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งอย่างแยกส่วน แต่ต้องอาศัยการบูรณาการทักษะทั้งสี่อย่างสอดคล้องกัน โดยเฉพาะในบริบทการใช้ภาษาจริงที่ต้องมีทั้งความเข้าใจสาร (comprehension) และการผลิตภาษา (production) อย่างต่อเนื่อง (Bachman and Palmer, 2010; Brown, 2007; Magyar et al., 2022) ดังนั้นการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (self-efficacy in English communication) จึงใช้กรอบเดียวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านภาษาอังกฤษตามที่กล่าวไปข้างต้นได้

#### **กรอบแนวคิดการวิจัย**

การวิจัยนี้พัฒนาตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ตามนิยามในทฤษฎี Social cognitive theory ของ Bandura (1997) โดยนำมาผสานกับแนวคิดการสื่อสารภาษาอังกฤษ (English communication) ที่แบ่งเป็น 4 ทักษะย่อย ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน (Brown, 2007) ทำให้ได้ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Self-efficacy in English communication) และตัวแปรอิสระที่เป็นภูมิหลังของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ที่ใช้ในการเปรียบเทียบในงานวิจัยนี้ ได้แก่ เพศ และชั้นปี ซึ่งเขียนเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

## วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ในลักษณะของการวิจัยเชิงเปรียบเทียบสาเหตุ (Causal-comparative research) ที่มุ่งเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรีตามภูมิภาคหลังในปัจจัยเพศและชั้นปี โดยไม่มุ่งแทรกแซงหรือเข้าไปควบคุมตัวแปรใดๆ ทั้งนี้ได้ออกแบบการวิจัยดังนี้

### ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยนี้ คือ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 5,471 คน (สำนักบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2568) สำหรับกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 405 คน โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือก (Inclusion criteria) ดังนี้ 1) เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2568 2) ลงทะเบียนเรียนรายวิชาที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือการเรียนการสอน อย่างน้อย 1 รายวิชา และ 3) ยินยอมให้ข้อมูลด้วยความสะดวกใจ

นักวิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G\*Power เวอร์ชัน 3.1.9.7 สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Two-way ANOVA โดยมีปัจจัยเพศ 3 ระดับ และชั้นปี 4 ระดับ ขนาดอิทธิพลปานกลาง ( $f=0.25$ ) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และอำนาจการทดสอบ (power) ที่ .95 ทำให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ จำนวน 341 คน อีกทั้งใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยใช้ชั้นปี (academic year) เป็นตัวแบ่งชั้นภูมิ (strata) ทั้งนี้ได้เก็บข้อมูลเพื่อป้องกันข้อมูลไม่สมบูรณ์ โดยเก็บข้อมูลนิสิตได้จริง จำนวน 405 คน เป็นนิสิตเพศหญิง 331 คน (ร้อยละ 81.7) นิสิตเพศชาย 44 คน (ร้อยละ 10.9) นอกนั้นเป็นนิสิตเพศ LGBTQ+ 30 คน (ร้อยละ 7.4) ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1-4 คิดเป็นร้อยละ 55.3, 22.5, 11.6 และ 10.6 ตามลำดับ รวมทั้งเป็นนิสิตในหลักสูตรภาคปกติ 234 คน คิดเป็นร้อยละ 57.8 และเป็นนิสิตในหลักสูตรภาคพิเศษ 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.2 แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและชั้นปี

| เพศ \ ชั้นปี | ชั้นปี 1 | ชั้นปี 2 | ชั้นปี 3 | ชั้นปี 4 | รวม   | ร้อยละ |
|--------------|----------|----------|----------|----------|-------|--------|
| ชาย          | 25       | 5        | 7        | 7        | 44    | 10.9   |
| หญิง         | 184      | 78       | 37       | 32       | 331   | 81.7   |
| LGBTQ+       | 15       | 8        | 3        | 4        | 30    | 7.4    |
| รวม          | 224      | 91       | 47       | 43       | 405   | 100.0  |
| ร้อยละ       | 55.3     | 22.5     | 11.6     | 10.6     | 100.0 |        |

### ตัวแปรที่ศึกษา

สำหรับตัวแปรอิสระ 2 ตัว ได้แก่ 1) เพศ ประกอบด้วย ชาย หญิง และ LGBTQ+ และ 2) ชั้นปี ซึ่งเก็บข้อมูลตั้งแต่ชั้นปี 1-4 ในส่วนตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟังภาษาอังกฤษ (Listening) การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking) การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading) และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing)

### เครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพ

การวิจัยนี้ใช้เครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปี และหลักสูตรที่กำลังศึกษา และตอนที่ 2 ใช้มาตรวัดลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ (1 = มั่นใจน้อยที่สุด, 2 = มั่นใจน้อย, 3 = มั่นใจปานกลาง, 4 = มั่นใจมาก, 5 = มั่นใจมากที่สุด) โดยมีข้อคำถามรวมทั้งหมด 40 ข้อ ครอบคลุมการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างละ 10 ข้อ โดยแต่ละด้านแบ่งเป็นการสื่อสารภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการ จำนวน 5 ข้อ และการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 ข้อ โดยตัวอย่างข้อคำถามในแต่ละด้านที่ใช้จริง แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ตัวอย่างข้อคำถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษแต่ละด้าน

| ด้านที่มุ่งวัด        | บริบท         | ตัวอย่างข้อคำถาม                                                                     | ระดับความมั่นใจ |   |   |   |   |
|-----------------------|---------------|--------------------------------------------------------------------------------------|-----------------|---|---|---|---|
|                       |               |                                                                                      | 1               | 2 | 3 | 4 | 5 |
| การฟัง<br>(Listening) | วิชาการ       | ฉันมั่นใจว่าสามารถจับใจความสำคัญจากการฟังบรรยายเป็นภาษาอังกฤษได้                     |                 |   |   |   |   |
|                       | ชีวิตประจำวัน | ฉันมั่นใจว่าสามารถฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษจากสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างเข้าใจ              |                 |   |   |   |   |
| การพูด<br>(Speaking)  | วิชาการ       | ฉันมั่นใจว่าสามารถนำเสนอปากเปล่าเป็นภาษาอังกฤษในหัวข้อทางวิชาการได้อย่างเป็นธรรมชาติ |                 |   |   |   |   |
|                       | ชีวิตประจำวัน | ฉันมั่นใจว่าสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาเป็นภาษาอังกฤษบนแพลตฟอร์มออนไลน์ได้            |                 |   |   |   |   |

ตารางที่ 2 (ต่อ)

| ด้านที่มุ่งวัด        | บริบท         | ตัวอย่างข้อคำถาม                                                                                  | ระดับความมั่นใจ |   |   |   |   |
|-----------------------|---------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------|---|---|---|---|
|                       |               |                                                                                                   | 1               | 2 | 3 | 4 | 5 |
| การอ่าน<br>(Reading)  | วิชาการ       | ฉันมั่นใจว่าสามารถอ่านเพื่อจับประเด็นหรือสรุปสาระสำคัญจากบทความภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง          |                 |   |   |   |   |
|                       | ชีวิตประจำวัน | ฉันมั่นใจว่าสามารถอ่านบทความทั่วไปสั้น ๆ เป็นภาษาอังกฤษ เช่น ข่าวสั้น โพสต์ออนไลน์ ได้อย่างเข้าใจ |                 |   |   |   |   |
| การเขียน<br>(Writing) | วิชาการ       | ฉันมั่นใจว่าสามารถเขียนคำตอบเป็นภาษาอังกฤษในข้อสอบอัตนัยหรือแบบฝึกหัดได้อย่างชัดเจน               |                 |   |   |   |   |
|                       | ชีวิตประจำวัน | ฉันมั่นใจว่าสามารถพิมพ์โต้ตอบในแชทเป็นภาษาอังกฤษเพื่อสอบถามข้อมูลทั่วไปได้                        |                 |   |   |   |   |

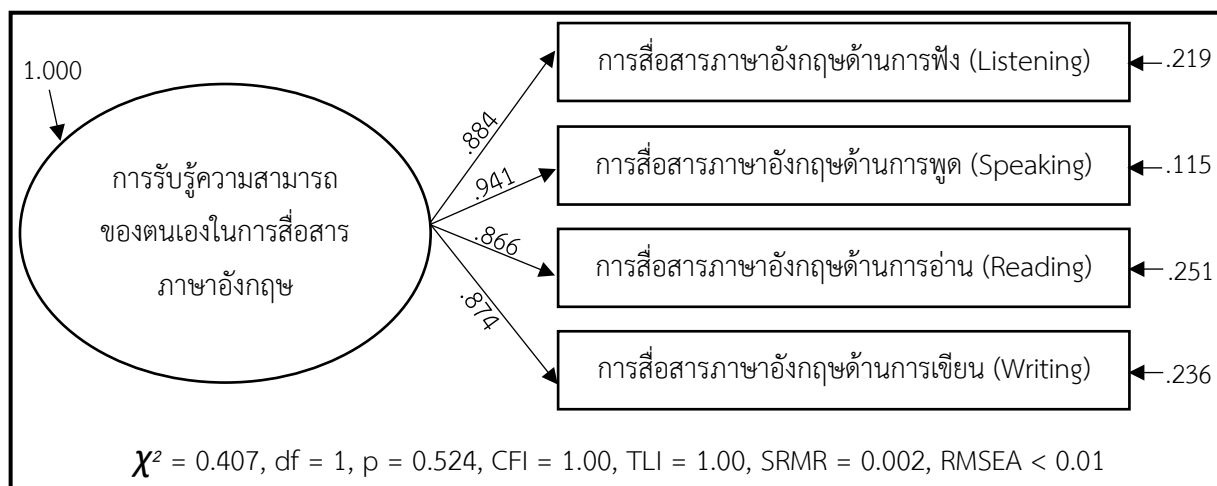
หมายเหตุ 1 = มั่นใจน้อยที่สุด, 2 = มั่นใจน้อย, 3 = มั่นใจปานกลาง, 4 = มั่นใจมาก, 5 = มั่นใจมากที่สุด

การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษในด้านความตรงตามเนื้อหา (Content validity) ใช้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษที่มีคุณวุฒิในระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอกเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาไม่น้อยกว่า 2 ปี จำนวน 4 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างเครื่องมือวิจัยที่มีคุณวุฒิในระดับปริญญาเอกด้านการวิจัยและประเมินและมีผลงานที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรทางภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน พบว่า ค่า I-CVI (item-level content validity index) ของแต่ละข้อ มีค่าตั้งแต่ 0.80–1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ยอมรับกัน คือ มีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป (Polit and Beck, 2006) รวมทั้งได้ปรับแก้ภาษาในข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ นอกจากนี้ค่า S-CVI (scale-level content validity index) เท่ากับ 0.97 แสดงว่าแบบสอบถามมีความตรงเชิงเนื้อหาในระดับดีเยี่ยม (Polit and Beck, 2006)

คุณภาพด้านความตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis: CFA) ในโปรแกรม Jamovi เวอร์ชัน 2.6.44 พบว่า โมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ( $\chi^2 = 0.407$ ,  $df = 1$ ,  $p = 0.524$ , CFI = 1.00, TLI = 1.00, SRMR = 0.002, RMSEA < 0.01) ซึ่งสอดคล้องตามเกณฑ์การพิจารณาดัชนีความสอดคล้องดังนี้  $p > .05$ , CFI > .95, TLI > .90, SRMR < .08, RMSEA < .06 (Hu & Bentler, 1999; Kline, 2016) นอกจากนี้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวชี้วัดทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง (0.884) การพูด (0.941) การอ่าน (0.866) และการเขียน (0.874) มีค่าอยู่ในระดับสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ ( $p < .001$ ) แสดงดังภาพที่ 2 บ่งชี้ว่า แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมีความตรงตามโครงสร้างดีมาก

คุณภาพด้านความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม ตรวจสอบโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) แยกตามรายด้านและทั้งฉบับ จากโปรแกรม Jamovi เวอร์ชัน 2.6.44 พบว่า ความเที่ยงของข้อคำถามในด้านการฟังมีค่า 0.954 และมีค่าสหสัมพันธ์รายข้อต่อคะแนนรวม (Item–rest correlation) ตั้งแต่ 0.696–0.842 ความเที่ยงของข้อคำถามในด้านการพูดมีค่า 0.960 และมีค่าสหสัมพันธ์รายข้อต่อคะแนนรวม ตั้งแต่

0.705–0.863 ความเที่ยงของข้อคำถามในด้านการอ่านมีค่า 0.973 และมีค่าสหสัมพันธ์รายข้อต่อคะแนนรวม ตั้งแต่ 0.834–0.903 ความเที่ยงของข้อคำถามในด้านการเขียนมีค่า 0.958 และมีค่าสหสัมพันธ์รายข้อต่อคะแนนรวม ตั้งแต่ 0.735–0.889 และความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับ มีค่าเท่ากับ 0.985 จะเห็นได้ว่า ความเที่ยงของแบบสอบถาม แยกตามรายด้านและทั้งฉบับมีค่าสูงมาก และทุกค่าสูงกว่าเกณฑ์ยอมรับได้ที่ 0.70 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556) รวมทั้ง ค่าสหสัมพันธ์รายข้อต่อคะแนนรวมจากข้อคำถามทั้ง 40 ข้อ มีค่าสูงกว่าเกณฑ์ยอมรับได้ที่ 0.30 (DeVellis, 2017) ทั้งหมด



**ภาพที่ 2** ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

### การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพแล้วจัดทำในรูปแบบออนไลน์ผ่าน Google Forms จากนั้นผู้วิจัยได้ส่งลิงก์แบบสอบถาม พร้อมข้อความเชิญชวนตอบแบบสอบถาม และคำชี้แจงเกี่ยวกับการพิทักษ์สิทธิและการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคล โดยระบุว่า นิสิตสามารถถอนตัวจากการตอบแบบสอบถามได้ตลอดเวลาโดยไม่มีผลกระทบต่อการศึกษา และข้อมูลจะถูกเก็บเป็นความลับและนำเสนอในภาพรวมเพื่อการวิจัยเท่านั้น ให้แก่อาจารย์และเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการของคณะอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน เพื่อส่งต่อให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ในคณะดังกล่าว การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ระยะเวลา 3 สัปดาห์ ในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2568 จากนั้นทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

### การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม Jamovi เวอร์ชัน 2.6.44 โดยการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวิจัยประกอบด้วย ความตรงตามเนื้อหา โดยใช้ I-CVI และ S-CVI ความตรงตามโครงสร้างโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) ความเที่ยงด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค และค่าอำนาจจำแนกด้วยดัชนี item-rest correlation นอกจากนี้การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามใช้ความถี่และร้อยละ การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อแรก ใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการสรุปผลเกี่ยวกับภาพรวมของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ โดยแปลผลเทียบเกณฑ์ ดังนี้ 1.00–1.80 หมายถึง การรับรู้ความสามารถต่ำมาก, 1.81 – 2.60 หมายถึง การรับรู้ความสามารถต่ำ, 2.61–3.40 หมายถึง การรับรู้ความสามารถปานกลาง, 3.41–4.20 หมายถึง การรับรู้ความสามารถสูง และ 4.21–5.00 หมายถึง การรับรู้ความสามารถสูงมาก (ปรับจาก ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556) ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่สอง ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำแนกตามเพศและชั้นปี

## ผลการวิจัย

### 1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะอุตสาหกรรมบริการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 พบว่า นิสิตมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 2.63$ ,  $SD = 0.75$ ) เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายด้าน แสดงดังตารางที่ 3 โดยมีรายละเอียดสรุปดังนี้

1.1 นิสิตมีการรับรู้ความสามารถด้านการฟัง (Listening) อยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 2.68$ ,  $SD = 0.74$ ) โดยการฟังภาษาอังกฤษทางวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 2.77$ ,  $SD = 0.76$ ) แต่การฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับต่ำ ( $M = 2.59$ ,  $SD = 0.77$ )

1.2 นิสิตมีการรับรู้ความสามารถด้านการพูด (Speaking) อยู่ในระดับต่ำ ( $M = 2.53$ ,  $SD = 0.84$ ) โดยการพูดภาษาอังกฤษทางวิชาการอยู่ในระดับต่ำ ( $M = 2.31$ ,  $SD = 0.82$ ) แต่การพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 2.80$ ,  $SD = 0.94$ )

1.3 นิสิตมีการรับรู้ความสามารถด้านการอ่าน (Reading) อยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 3.00$ ,  $SD = 0.88$ ) โดยการอ่านภาษาอังกฤษทางวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 3.00$ ,  $SD = 0.86$ ) และการอ่านภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 3.00$ ,  $SD = 0.96$ )

1.4 นิสิตมีการรับรู้ความสามารถด้านการเขียน (Writing) อยู่ในระดับต่ำ ( $M = 2.30$ ,  $SD = 0.80$ ) โดยการเขียนภาษาอังกฤษทางวิชาการอยู่ในระดับต่ำ ( $M = 2.00$ ,  $SD = 0.79$ ) แต่การเขียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับปานกลาง ( $M = 2.60$ ,  $SD = 0.89$ )

จากผลการวิเคราะห์รายด้าน สรุปได้ว่า นิสิตมีการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการฟัง ด้านการพูด และด้านการเขียน ตามลำดับ นอกจากนี้การรับรู้ความสามารถด้านการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษทางวิชาการต่ำกว่าในชีวิตประจำวัน การรับรู้ความสามารถด้านการอ่านทางวิชาการและในชีวิตประจำวันใกล้เคียงกัน แต่การรับรู้ความสามารถด้านการฟังทางวิชาการสูงกว่าในชีวิตประจำวัน

**ตารางที่ 3** ค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษภาพรวมและรายด้าน

| ที่    | การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ | M    | SD   | แปลผล*        |
|--------|---------------------------------------------------|------|------|---------------|
| 1      | ด้านการฟัง (Listening)                            | 2.68 | 0.74 | รับรู้ปานกลาง |
|        | 1.1 การฟังภาษาอังกฤษทางวิชาการ                    | 2.77 | 0.76 | รับรู้ปานกลาง |
|        | 1.2 การฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน               | 2.59 | 0.77 | รับรู้ต่ำ     |
| 2      | ด้านการพูด (Speaking)                             | 2.53 | 0.84 | รับรู้ต่ำ     |
|        | 2.1 การพูดภาษาอังกฤษทางวิชาการ                    | 2.31 | 0.82 | รับรู้ต่ำ     |
|        | 2.2 การพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน               | 2.80 | 0.94 | รับรู้ปานกลาง |
| 3      | ด้านการอ่าน (Reading)                             | 3.00 | 0.88 | รับรู้ปานกลาง |
|        | 3.1 การอ่านภาษาอังกฤษทางวิชาการ                   | 3.00 | 0.86 | รับรู้ปานกลาง |
|        | 3.2 การอ่านภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน              | 3.00 | 0.96 | รับรู้ปานกลาง |
| 4      | ด้านการเขียน (Writing)                            | 2.30 | 0.80 | รับรู้ต่ำ     |
|        | 4.1 การเขียนภาษาอังกฤษทางวิชาการ                  | 2.00 | 0.79 | รับรู้ต่ำ     |
|        | 4.2 การเขียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน             | 2.60 | 0.89 | รับรู้ปานกลาง |
| ภาพรวม |                                                   | 2.63 | 0.75 | รับรู้ปานกลาง |

หมายเหตุ \*1.00–1.80 หมายถึง การรับรู้ความสามารถต่ำมาก, 1.81–2.60 หมายถึง การรับรู้ความสามารถต่ำ, 2.61–3.40 หมายถึง การรับรู้ความสามารถปานกลาง, 3.41–4.20 หมายถึง การรับรู้ความสามารถสูง และ 4.21–5.00 หมายถึง การรับรู้ความสามารถสูงมาก

## 2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA)

### 2.1 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษในภาพรวม จำแนกตามเพศและชั้นปี

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการแจกแจงปกติ (Normality) โดยพิจารณาสถิติ Shapiro-Wilk พบว่า ข้อมูลไม่ได้แจกแจงแบบปกติ ( $W = 0.991, p = .013$ ) แต่เนื่องจากงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากนิสิตขนาดใหญ่ ( $n = 405$ ) ซึ่งสถิติ ANOVA มีความแข็งแกร่งต่อการแจกแจงไม่ปกติ เมื่อขนาดตัวอย่างใหญ่ (Glass, Peckham, & Sanders, 1972) จึงอาจอนุมูลข้อตกลงเบื้องต้นนี้ได้ นอกจากนี้เมื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับความแปรปรวนเท่ากัน (Homogeneity of variances) โดยพิจารณา Levene's test พบว่าความแปรปรวนของคะแนนการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(11, 393) = 0.94, p = .506$ ) จึงถือว่าสามารถวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางได้

ผลการวิเคราะห์ Two-way ANOVA เมื่อใช้ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษในภาพรวม พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปี ( $F(6, 393) = 1.38, p = .223$ ) เมื่อพิจารณาอิทธิพลจากแต่ละปัจจัย พบว่า เพศไม่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(2, 393) = 1.72, p = .180$ ) และชั้นปีก็ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ( $F(3, 393) = 1.64, p = .179$ ) แสดงดังตารางที่ 4

## 2.2 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟัง (Listening) จำแนกตามเพศและชั้นปี

ผลการวิเคราะห์ Two-way ANOVA เมื่อใช้ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟังภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปี ( $F(6, 393) = 1.38, p = .221$ ) เมื่อพิจารณาอิทธิพลจากแต่ละปัจจัย พบว่า เพศไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟังภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(2, 393) = 1.42, p = .242$ ) และชั้นปีก็ไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟังภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(3, 393) = 1.33, p = .263$ )

## 2.3 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการพูด (Speaking) จำแนกตามเพศและชั้นปี

ผลการวิเคราะห์ Two-way ANOVA เมื่อใช้ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปี ( $F(6, 393) = 1.31, p = .253$ ) เมื่อพิจารณาอิทธิพลจากแต่ละปัจจัย พบว่า เพศไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(2, 393) = 1.44, p = .239$ ) และชั้นปีก็ไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(3, 393) = 2.05, p = .106$ )

## 2.4 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการอ่าน (Reading) จำแนกตามเพศและชั้นปี

ผลการวิเคราะห์ Two-way ANOVA เมื่อใช้ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปี ( $F(6, 393) = 0.93, p = .476$ ) เมื่อพิจารณาอิทธิพลจากแต่ละปัจจัย พบว่า เพศไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(2, 393) = 3.24, p = .054$ ) และชั้นปีก็ไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(3, 393) = 1.95, p = .121$ )

## 2.5 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเขียน (Writing) จำแนกตามเพศและชั้นปี

ผลการวิเคราะห์ Two-way ANOVA เมื่อใช้ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปี ( $F(6, 393) = 1.36, p = .229$ ) เมื่อพิจารณาอิทธิพลจากแต่ละปัจจัย พบว่า เพศไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(2, 393) = 0.56, p = .572$ ) และชั้นปีก็ไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ( $F(3, 393) = 1.37, p = .253$ )

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง จำแนกตามเพศและชั้นปี ทั้งแบบภาพรวมและแยกรายด้าน ได้ข้อสรุปว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษภาพรวม ตลอดจนด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้เพศและชั้นปีของนิสิตก็ไม่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษภาพรวม ตลอดจนด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ นั่นหมายถึง นิสิตเพศชาย เพศหญิง และเพศ LGBTQ+ มีมีการรับรู้ความสามารถ

ของตนเองด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และในภาพรวมไม่แตกต่างกัน รวมทั้งนิสิตชั้นปี 1-4 มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และในภาพรวมไม่แตกต่างกัน

**ตารางที่ 4** ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way ANOVA) ของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษในภาพรวม จำแนกตามเพศและชั้นปี

| Source        | SS     | df  | MS   | F    | p    | $\eta^2$ | $\omega^2$ |
|---------------|--------|-----|------|------|------|----------|------------|
| Gender        | 1.88   | 2   | 0.94 | 1.72 | .180 | .008     | .004       |
| Year          | 2.69   | 3   | 0.90 | 1.64 | .179 | .012     | .005       |
| Gender x Year | 4.52   | 6   | 0.75 | 1.38 | .223 | .020     | .006       |
| Error         | 215.09 | 393 | 0.55 | —    | —    | —        | —          |
| Total Model   | 9.10   | 11  | 0.83 | 2.38 | .007 | —        | —          |

หมายเหตุ  $\eta^2$  = eta squared;  $\omega^2$  = omega squared.

## อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย มีประเด็นอภิปราย 4 ประเด็นดังนี้

1. นิสิตรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการฟัง ด้านการพูด และด้านการเขียน ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้เพราะทักษะการอ่านและการฟังเป็นทักษะการรับภาษา (receptive skills) ซึ่งโดยธรรมชาติของภาษาถือเป็นทักษะที่ใช้ความพยายามไม่มากเท่ากับทักษะการพูดและการเขียนที่เป็นทักษะการผลิตภาษา (productive skills) และสอดคล้องกับลักษณะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทอุดมศึกษาไทย ที่มุ่งเน้นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจมากกว่าการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารจริง (Kitikanan and Sasimonton, 2017) การอ่านเป็นทักษะที่นิสิตได้ฝึกบ่อยในรายวิชาต่างๆ และเป็นกิจกรรมที่ควบคุมด้วยตนเองได้สูง ทำให้เกิดประสบการณ์ความสำเร็จซ้ำๆ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการสร้าง self-efficacy ตามแนวคิดของ Bandura (1977, 1997) ขณะที่ทักษะการพูดและการเขียนต้องใช้ความมั่นใจ การผลิตภาษาแบบเรียลไทม์ และเสี่ยงต่อความผิดพลาด จึงก่อให้เกิดความวิตกกังวลทางภาษา (language anxiety) มากกว่า (Lin et al., 2025) อีกทั้งผลการวิจัยสอดคล้องกับ ฤกษ์ชุนพันธ์ (2559) ที่พบว่าวิศวกรไทยที่ทำงานบริษัทญี่ปุ่นในอุตสาหกรรมอวกาศมีความมั่นใจการใช้ทักษะด้านการอ่านมากที่สุด รองลงมาได้แก่ทักษะด้านการฟัง การเขียน และการพูด ตามลำดับ

2. นิสิตมีการรับรู้ความสามารถด้านการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษทางวิชาการต่ำกว่าใน ชีวิตประจำวัน เนื่องจากการพูดและการเขียนเป็นทักษะการผลิตภาษา (productive skills) ที่ในบริบทวิชาการมุ่งเน้นความรู้เชิงวาทกรรม กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนกว่า จึงลดทอนความเชื่อมั่นของผู้เรียนได้มากกว่าในสถานการณ์สนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน (Kaewmala, 2023; Sadiku, 2015) แต่การรับรู้ความสามารถด้านการฟังเชิงวิชาการสูงกว่าในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่อาจสร้างความคุ้นเคยกับคำบรรยายทางวิชาการของผู้สอนหรือสื่อ ซึ่งมีสัญญาณนำทาง (signposting) ชัดเจน การฟังคำศัพท์เฉพาะซ้ำบ่อยๆ จึงเอื้อต่อการฟังได้แม่นยำกว่าการฟังในชีวิตประจำวัน ซึ่งนิสิตอาจไม่ค่อยได้ฟังภาษาอังกฤษหรือโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงมีจำกัด (Suwannasit, 2019)

3. นิสิตเพศชาย เพศหญิง และเพศ LGBTQ+ มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ Bandura (1977) ที่ระบุว่า self-efficacy ไม่ได้ถูกกำหนดโดยเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศ แต่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ความสำเร็จในการเรียนรู้ (mastery experiences) และแรงสนับสนุนทางสังคม (social persuasion) เป็นหลัก ผลในลักษณะเดียวกันนี้ปรากฏในงานของ Pajares (1999) ซึ่งพบว่านักศึกษาชายและหญิงมีระดับ writing self-efficacy ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับงานของ Lin et al. (2025) รายงานว่า speaking self-efficacy ของผู้เรียน EFL ไม่แตกต่างกันตามเพศ อีกทั้งในบริบทไทยที่เปิดกว้างทางเพศมากขึ้น นิสิตทุกกลุ่มมีโอกาสเท่าเทียมในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ระดับการรับรู้ความสามารถใกล้เคียงกัน ผลนี้สะท้อนว่าความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นผลของประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ ไม่ใช่ผลของความแตกต่างทางเพศของผู้เรียน

4. นิสิตชั้นปีที่ 1-4 มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไม่แตกต่างกัน อาจอธิบายได้จากลักษณะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาไทยซึ่งใช้หลักสูตรพื้นฐานคล้ายคลึงกันในทุกชั้นปี โดยเน้นการพัฒนาทักษะทั้งสี่อย่างต่อเนื่องและเปิดโอกาสให้นิสิตแต่ละปีเข้าถึงทรัพยากรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงกัน (Kitikanan and Sasimonton, 2017) ความไม่แตกต่างระหว่างชั้นปีอาจสะท้อนว่าทั้งนิสิตได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายใต้สภาพแวดล้อมที่คล้ายคลึง และได้รับโอกาสฝึกฝนทักษะการสื่อสารในระดับใกล้เคียงกัน ส่งผลให้ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละทักษะไม่ได้สูงขึ้นตามชั้นปีตามที่ควรจะเป็น นอกจากนี้ยังสะท้อนว่าการฝึกงานยังไม่ได้ส่งเสริมความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเท่าที่ควร หรือนิสิตอาจยังไม่ได้มีโอกาสนำภาษาอังกฤษจริงจังในระหว่างฝึกงาน จึงทำให้ชั้นปีสูงมีการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ต่ำกว่า ซึ่งเป็นประเด็นที่ทางหลักสูตร คณะอุตสาหกรรมบริการจำเป็นต้องไปวางแผนกลยุทธ์ในการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษให้นิสิตเกิดความมั่นใจมากขึ้นตามชั้นปีต่อไป

## ข้อเสนอแนะ

### 1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหาร คณาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องในคณะอุตสาหกรรมบริการ ควรออกแบบหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ และกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ส่งเสริมให้นิสิตมีการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมากขึ้น เนื่องจากนิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านการฟังและการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการพูดและการเขียนอยู่ในระดับต่ำ จึงยังต้องเน้นการพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนเป็นพิเศษ โดยควรเพิ่มเติมกิจกรรมที่ให้นิสิตได้พูดและเขียนภาษาอังกฤษในรายวิชาต่างๆ เพื่อให้นิสิตได้มีโอกาสและฝึกฝนทั้งการพูดและเขียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจังและต่อเนื่อง รวมทั้งควรพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรให้มีการฝึกฝนการเขียนที่เป็นลำดับขั้นตอนมากขึ้น

1.2 การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตคณะอุตสาหกรรมบริการในด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ ควรเพิ่มเติมสถานการณ์หรือบริบทในชีวิตประจำวันสอดแทรกเข้าไปในบทเรียนหรือกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากขึ้น เนื่องจากนิสิตรับรู้ความสามารถด้านการฟังในชีวิตประจำวันต่ำกว่าการฟังภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาการสูง

ส่วนด้านการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ ควรมุ่งเน้นที่เป็นวิชาการให้เข้มข้นมากขึ้น เนื่องจากนิสิตมีความมั่นใจน้อย  
ในด้านการการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษทางวิชาการ

1.3 อาจารย์คณะอุตสาหกรรมบริการควรเพิ่มพูนและเสริมแรงให้นิสิตมีความมั่นใจในการสื่อสาร  
ภาษาอังกฤษ เพื่อให้นิสิตชั้นปีที่สูงขึ้นมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน  
ภาษาอังกฤษ ซึ่งควรจะเป็นไปตามแนวคิดที่ว่า ยิ่งเรียนรู้เยอะ ยิ่งมั่นใจในความสามารถมากขึ้น ตลอดจนเลือกใช้วิธี  
สอนใหม่ อาทิ การสอนแบบไต่ระดับ (Scaffolding Learning) การสอนแบบใช้งานเป็นฐาน (Task-Based Learning)  
หรือการสอนเชิงรุก (Active Learning) เพื่อยกระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

## 2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยนี้ศึกษาโดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) อย่างเดียว ดังนั้นอาจศึกษา  
การรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) เพื่อ  
สกัดให้ได้ข้อมูลที่ลุ่มลึก หรือใช้การวิจัยแบบผสมวิธี (mixed methods research) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมรอบ  
ด้านมากกว่าการใช้วิจัยเชิงปริมาณเพียงอย่างเดียว

2.2 การวิจัยนี้ศึกษาว่าเพศและชั้นปีมีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการสื่อสาร  
ภาษาอังกฤษ ควรศึกษาปัจจัยอื่นเพิ่มเติม โดยอาจใช้วิธีการศึกษาในลักษณะโมเดลเชิงสาเหตุหรือความสัมพันธ์  
เชิงโครงสร้าง (Causal model or SEM) เพื่อให้ได้คำตอบเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองใน  
การสื่อสารภาษาอังกฤษ

## เอกสารอ้างอิง

- กฤษณะ โฆษณุนันท์. (2559). การใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษา บริษัท  
ญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร. *สุทธิปริทัศน์*, 30(93), 146–159.
- มนัสรา เรียนสุเมธธาดล และ พิมพรรณ สุจารินพงศ์. (2566). ปัญหาและแนวทางแก้ไขในการพูดภาษาอังกฤษ:  
กรณีศึกษานิสิตฝึกงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.  
*วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ*, 30(1), 208–226.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2556). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม* (พิมพ์ครั้งที่ 7). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ. (2563). ความต้องการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย  
เทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ  
นครสวรรค์*, 7(1), 65–76.
- สำนักบริหารการศึกษ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2568). *จำนวนนิสิตทั้งหมดระดับปริญญาตรีของ  
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำแนกตามวิทยาเขต คณะ/สาขาวิชา ชั้นปี และเพศ ปีการศึกษา 2568*  
[ชุดข้อมูล]. สืบค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 2568 จาก [https://registrar.ku.ac.th/wp-content/  
uploads/2025/10/ตาราง-2.2\\_68-1.pdf](https://registrar.ku.ac.th/wp-content/uploads/2025/10/ตาราง-2.2_68-1.pdf)
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. W. H. Freeman.
- Brown, H. D. (2007). *Principles of language learning and teaching* (5<sup>th</sup> ed.). Pearson Education.

- DeVellis, R. F. (2017). *Scale development: Theory and applications* (4<sup>th</sup> ed.). Sage.
- EF Education First. (2025). *EF English Proficiency Index: Thailand*. Retrieved December 7, 2025, from <https://www.ef.co.th/epi/regions/asia/thailand/>
- Glass, G. V., Peckham, P. D., and Sanders, J. R. (1972). Consequences of failure to meet assumptions underlying the fixed effects analyses of variance and covariance. *Review of Educational Research*, 42(3), 237–288.
- Hoesny, M. U., Setyosari, P., Praherdhiono, H., and Suryati, N. (2023). The Correlation of Speaking Self-Efficacy, Speaking Proficiency and Gender in ESP Context. *Pegem Journal of Education and Instruction*, 13(2), 191–199. <https://doi.org/10.47750/pegegog.13.02.23>
- Hu, L. T., and Bentler, P. M. (1999). Cutoff criteria for fit indexes in covariance structure analysis: Conventional criteria versus new alternatives. *Structural Equation Modeling*, 6(1), 1–55.
- Kaewmala, W. (2023). Development and use of CEFR-based self-assessment in a Thai tertiary education context. *English Language Teaching*, 16(4), 20–35. <https://doi.org/10.5539/elt.v16n4p20>
- Kitikanan, P., and Sasimonton, P. (2017). The Relationship between English Self-efficacy and English Learning Achievement of L2 Thai Learners. *LEARN Journal: Language Education and Acquisition Research Network*, 10(1), 149–164. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/LEARN/article/view/135969>
- Kline, R. B. (2016). *Principles and practice of structural equation modeling* (4<sup>th</sup> ed.). Guilford Press.
- Lin, Y., Mohamad, M., and Mahmud, M. I. (2025). Exploring the relationship between English-speaking self-efficacy and English learning motivation among polytechnic EFL learners. *Arab World English Journal*, 16(1), 55–69. <https://doi.org/10.24093/awej/vol16no1.4>
- Magyar, A., Habók, A., and Molnár, G. (2022). Exploring the role of English as foreign language receptive skills and learning strategy usage in the ability to acquire and apply knowledge at the beginning of higher education. *Frontiers in Psychology*, 13, 808546. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.808546>
- Pajares, F. (1996). Self-efficacy beliefs in academic settings. *Review of Educational Research*, 66(4), 543–578.
- Pajares, F., and Valiante, G. (1999). Grade level and gender differences in the writing self-beliefs of middle school students. *Contemporary Educational Psychology*, 24(4), 390–405. <https://doi.org/10.1006/ceps.1998.0995>
- Polit, D. F., and Beck, C. T. (2006). The content validity index: Are you sure you know what's being reported? *Research in Nursing & Health*, 29(5), 489–497.

- Polrak, M., Kedcham, A., and Chansri, C. (2023). Measuring properties of an English language self-efficacy scale for EFL undergraduate students in Thailand. *NIDA Journal of Language and Communication*, 28(43), 68–91.
- Sadiku, L. M. (2015). The importance of four skills: Reading, speaking, writing, and listening in a lesson hour. *European Journal of Language and Literature Studies*, 1(1), 29–31.
- Sağlam, D., and Arslan, A. (2018). The development of English language skills self-efficacy scale for higher education students. *International Journal of Psycho-Educational Sciences*, 7(2), 68–91
- Suwannasit, W. (2019). EFL learners' listening problems, principles of teaching listening and implications for listening instruction. *Journal of Education Naresuan University*, 21(1), 345–359.
- Tuan, L.C., Lap, T.Q., Quach, T.V., Tran, M.T., Nguyen, H.T., Chi, M.H., Anh, P.B.P., and Nga, N.H.H. (2025). Exploring university students' self-efficacy in learning English. *International Journal of Research in Education and Science (IJRES)*, 11(3), 511-532.  
<https://doi.org/10.46328/ijres.1313>
- Wang, C., and Sun, T. (2020). Relationship between self-efficacy and language proficiency: A meta-analysis. *System*, 95, 102366. <https://doi.org/10.1016/j.system.2020.102366>